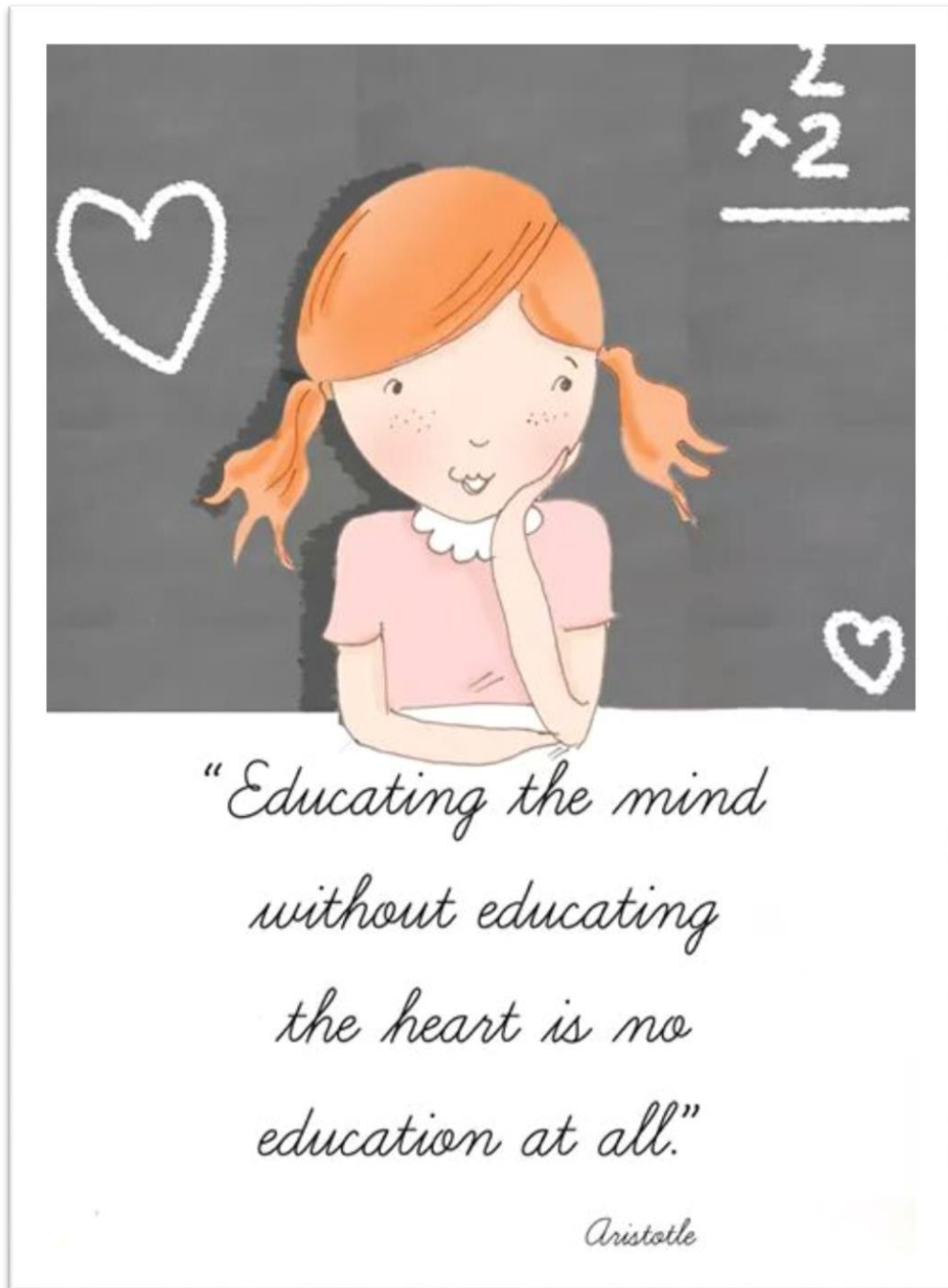

Opgave vedrørende øvelsespraktik

- Udarbejdet af: Belinda Pedersen, i perioden 4.9.2014-03.10.2014 -

Beskrivelse af Børnehuset Musereden:

(Af hensyn til lovgivning vedr. tavshedspligt er alle personer i opgaven benævnt, med et forbogstav)

Musereden er en såkaldt DSPI (den selvejende private institution) under KFUM's sociale arbejde. Huset har pt. 2 børnehave- og 1 vuggestuegruppe. Der er 5 pædagoger og 4 medhjælpere ansat samt div. vikarer og 1 person i løntilskud. Børnehaven har åbent fra 06.00-17.00 og har ingen lukkedage. Takster og normeringer følger de offentlige institutioner. Alle beskrivelser i opgaver er ift. børnehavebørnene.

Der er morgenmad kl. 06-7.30, formiddagsmad kl. 9.30, frokost kl. 11.30 samt eftermiddagsmad kl. 14.30. Der medbringers selv mad til alle måltider undtagen morgenmad. Der tilbydes mælk og vand.

Børnene er tilknyttet bestemte stuer. Over middag er alle børn på legepladsen uanset vej. Eftermiddag går med fri leg i hele huset. Ved hvert måltid er der samling. Her foregår der forskellige aktiviteter, synges eller læses højt. Hver stue følger også deres egen månedsplan. Musereden arbejder året rundt med dagtilbudslovens lærerplaner, der bl.a. skal sikre børns udvikling, trivsel og kompetencer. Det gør de bl.a. via de daglige aktiviteter ved samlinger, ved at bruge nærmiljøet f.eks. skov, bibliotek osv. og ved at arbejde med tema- og projektuger.

September måned har dog været markant anderledes end normalt. Den har bestået i "oprydning" i huset. Man har ønsket at få ryddet op, sorteret, og gøre tingene lettere tilgængelige på stuerne. Rent praktisk har det betydet en meget begrænset afveksling af dagene. Tæt på alle dage har foregået på legepladsen både for- og eftermiddag. Enkelte ansatte har så varetaget processen indenfor.

Musereden har også fokus på det sociale aspekt if. juleteater, lygte- jule- og sommerfest samt såkaldte cafeaftner med aktivitet og fællesspisning for børnene og deres familier.

Forældresamarbejdet er også vigtigt. Man ønsker et tæt samarbejde, gerne med udgangspunkt i forældredeltagelse i div. arrangementer. Tanken er hermed at forældrene opnår et godt kendskab til deres børns dagligdag og trivsel i institutionen. Værdigrundlag for Musereden er bl.a. rummelighed, inklusion, omsorg, nærvær, tryghed og trivsel. Her arbejdes med en struktureret og anerkendende pædagogik uden en *konkret* teoretisk tilgang.

Logbog

Fredag d. 4.9.2014 (første dag i Musereden): Fantastisk start. Jeg er blevet taget godt imod, har fået fortalt om dagligdagen, så jeg var bedre "klædt på". Alle siger velkommen og smiler. Børnene er søde, imødekomne og møder mig med et nysgerrigt og kærligt sind. Jeg spejler deres adfærd.

Jeg reflekterer over atmosfæren og modtagelse af mig! Forskellen på her og Elefanten! *Hvad* gør den store forskel? Sammensætning af personale? De anerkendende holdninger der uden tvivl hersker her og manglede dér? Er det ledelsesmæssigt? Alle er meget lette at komme ind på livet af, de er imødekomne, interesserede og åbne. Hvorfor var relationen mellem børnene og jeg så

udpræget længere tid om at blive etableret i Elefanten? Var det min egen bekymring ift. atmosfære og pædagogik, der gengav sig i min udstråling? Var det fordi at børnene, var så overladt til sig selv? Den manglende nærvær og struktur, og at det meste voksen-barn kontakt var negativt ladet? Denne dag har givet mig refleksioner allerede.

Uge 1 er gået med at stille og rolig at komme ind på livet af børnene. Jeg har indset, at min egentlige aktivitet ikke kan udføres grundet manglende tid. Så jeg beslutter, at have fokus på at få etableret en så god og tæt relation til stuens børn og min aktivitet vælges i stedet herudfra.

Jeg forsøger at observerer personales rutiner, rytmer og tilgang til børnene og gøre det til en del af min tilgang også. Jeg mærker hurtigt, at her arbejdes med anerkendende pædagogik, og jeg er så glad for at være en del af dette hus, selvom det er for så kort en periode. Jeg observerer en børnegruppe, der virker meget åbne, nysgerrige og i balance. De er nemme at komme i kontakt med, og det gør også min rolle på stuen lettere.

Jeg har i ugens løb planlagt og afholdt samlinger, som er forløbet godt. Jeg er blevet taget imod med smil og kram både fra personale og børn, og det ser jeg som et kæmpe overskud og rummelighed fra deres side.

Jeg ligger mærke til børn, der kræver ekstra opmærksomhed, og bemærker hvordan det gribes an. Alt i alt er ugen gået godt. Her hersker trivsel og harmoni. Jeg er dog træt i hovedet; mange nye indtryk, observationer og børn som (heldigvis) synes "hende den nye voksne er uhyre spændende".

Uge 2: Jeg er kommet godt ind på livet af både børn og ansatte. Jeg har, med henblik på opbygning af gode relationer udført forskellige aktiviteter og lege.

Med fokus på det sociale samspil begiver jeg mig på tur med 3 piger, hvoraf den ene er ny i børnehaven. Vi har på turen god tid til at snakke om hvad der interesserer pigerne. Torsdag gik T og jeg med en gruppe børn på naturlegepladsen. Her valgte jeg indimellem at gå rundt med enkelte børn af gangen. Jeg lytter, til hvad der optager dem på turen, og snakker med dem om det. Vi finder bl.a. frøer og plukker svampe og snakker om skovens mangfoldighed.

Ugen har også båret præg af travlhed. Jeg har for alvor følt presset ift. normering/ nedskæringer. Megen tid går med "bare at få tingene til at gå op", f.eks. når der skal afvikles pauser, stuemøder, div. forældresamtaler, tages imod nye børn/forældre osv. Jeg ærgrer mig over det, for jeg har ikke fulgt min vejleder (T) så tæt, som jeg kunne ønske, og det er selvfølgelig frustrerende. Min vejleder er utrolig sød, hun mærker det også. Vi taler om det og om, at vilkårene desværre er blevet sådan, men begge er vi indstillet på, at få det bedste ud af min praktik. T er god til at huske på, at jeg er studerende, og ikke er med i normeringen. Det er en god tilkendegivelse.

Ugen ud har jeg især iagttaget to drenge; N og F, som jeg oplever, på hver deres måde, ofte skal rummes og mødes lidt anderledes end de fleste andre børn. Drengene har begge udfordret mig, og fået mig til at reflektere over, *hvordan* jeg f.eks. fik dem fra A til B, fik dem til at gøre ting, de blev bedt om, men ikke ville eller hvordan jeg fik vendt en negativ relation/situation, til en positiv. Både N og F er spændende at tilbringe tid med, og jeg lærer en del, ved at omgås dem.

Ud fra konkrete oplevelser, både med drengene men også de øvrige børn, erfarer jeg, hvor givende en anerkendende tilgang i pædagogisk praksis kan være, men jeg erfarer *også*, hvor svært det kan

være at være i den anerkendende relation, i en kontekst præget af nedskæringer og manglende ressourcer på området.

Uge 3 (syg man-torsdag) øv!

Uge 4 er gået med at jeg har fået masseret en del af de sidste børn på stuen. Igen ser og oplever jeg hvor fantastisk børnene tager imod og NYDER det.

Jeg oplever sågar en dreng der falder i søvn af det. Jeg får *så* mange skønne tilbagemeldinger fra børnene, og da jeg i denne uge har taget langt færre børn med af gangen, får jeg god tid til at høre hvad de føler omkring det. Jeg får en tilbagemelding fra dreng J; " det var bare MEGA dejligt, jeg tror altså jeg er klar til en gang massage mere lige nu". Jeg bliver glad og tilfreds indeni.

Jeg kan se, hvor meget de giver dem *og* mig og jeg tænker, at pædagogisk massage er noget jeg virkelig godt kunne tænke at fordybe mig i og lærer mere om videre frem i min uddannelse.

Vejledning

Mine vejledningstimer har der af naturlige årsager ikke været så mange af. Grundet sygdom, ferie og praktikskift har jeg alt i alt haft 4 vejledningstimer.

Den første blev brugt på rent praktiske ting ift. praktikken. De øvrige tre har været gode, men jeg nåede ikke omkring faglige diskussioner, som både jeg selv og min vejleder havde ønsket os. De sidste 3 vejledninger har vi brugt til at vende min opgave, mine kompetencemål og snakke om pædagogikken i huset.

Ud fra de forudsætninger jeg har haft, har vejledninger været tilfredsstillende nok, og jeg har også haft mulighed for at spørge ind til nogle børn, specielt dreng B, som jeg har observeret som en dreng med særlige behov. Her fik T og jeg snakket om, hvordan vi *hver især* ser og oplever B, samt hvad der ligger til grund for vores antagelser. Jeg har også fået en mundtlig evaluering af mig som studerende og menneske.

Handleplan vedr. valgte aktivitet

Beskrivelse: Jeg har valgt at afprøve taktilmassage. Det vil være almindelig massage, gerne på hele kroppen hvis det tillades af barnet. Barnet skal ligge på en madras, jeg vil sidde ved siden af.

Barnet starter med at ligge på ryggen og har barnet lyst sluttet af med at ligge på maven. Da jeg ikke kan vide mig sikker på, hvordan barnet vil reagere på min berøring, vælger jeg at barnet starter med at ligge på ryggen. Dette er for at give mulighed for øjenkontakt, og for at barnet kan følge min handling.

Mit stemmeleje og fremtoning skal være rolig. Jeg vil mærke efter vha. barnets kropssprog og evt. spørge ind til, om jeg skal fortsætte, før jeg beslutter, hvornår jeg stopper.

Massagen skal være etisk afstemt, og individuelt tilpasses det enkelte barn, og det skal jeg, både inden og igennem massagen, naturligvis have fokus på. Der findes børn, som har taktil skyhed, og dette må jeg prøve at observere.

Massagen startes på arme, hænder, fortsætter til skulder, mave og lysken, og gå ned til ben/fødder for evt. at afslutte på hoved og i ansigt. Jeg vil inden massagen fortælle, hvad der skal ske, og forklarer barnet, det er okay at sige fra eller stop. Så vil jeg spørge, om barnet er klar og afslutte med at sige; "tak fordi jeg måtte massere dig".

Begrundelse: Med fokus på at få skabt gode relationer til børnene, valgte jeg min aktivitet skulle være massage. At mærke berøring fra en andet menneske kan være medskabende til at knytte bånd imellem det menneske der er giver og det der er modtager, og massage kan være et vidunderligt redskab til at skabe nærhed, kontakt, ro og velvære. Jeg ønskede en stund, hvor børnene ikke skulle forholde sig til andet end sig selv, og den massage de fik.

Massage inden for den pædagogiske verden, har påvist at være yderst givende for mange ting bl.a. for relationsdannelse, og derfor valgte jeg dette. Ydermere var mit ønske at give børnene en oplevelse der kunne:

- give dem en følelse af tryghed, afstresning og bekræftelse
- få dem til at mærke sig selv som værdifuld, accepteret og anerkendt
- fremme vilkårene for tillid, nærvær og fortrolighed imellem børnene og jeg
- give dem øget kropsfokus

Tilrettelæggelse: Min inspirationskilde har jeg fra Eirik Tollefsen (uddannet pædagog- og massagelærer samt medforfatter til bogen: *Berøring og dens betydning-massage som pædagogisk redskab*. Jeg har læst uddrag fra bogen.

Jeg har også, via internettet, søgt og læst om pædagogisk taktilmassage. Derudover har jeg via samtale med en pædagog, som igennem en del år har arbejdet med pædagogisk massage, rådført mig om, hvordan ansatte i dennes institution, konkret har brugt massage som redskab og mål for den gode relation. Jeg forestiller mig naturligvis, at inddrage børnenes meninger efter forløbet som del-evalueringer.

Evaluering: Fredag d. 19.9 gik jeg ned i børnehavens "tumlekælder". Her findes et stort rum med plads til udfoldelse. Rummet er fyldt med madrasser-store puder osv.

Børnene og jeg startede med en motorikbane. Dette var bevidst fra min side, fordi jeg ved børnene elsker at boltre sig hernede. Så for lige at give dem afløb for dette, brugte vi lidt tid på fri leg først.

Da de fleste børn havde fået røde kinder, hjertebanken og sved på panden, spurgte jeg, om de havde prøvet at få massage. Et fåtal svarede ja. Jeg spurgte videre om nogen havde lyst til at prøve at få massage *af mig*, og overraskende mange (jeg havde 10 børn med) svarede straks ja. Rummet blev gjort delvist mørkt. Jeg havde på forhånd vha. reoler, afskærmet noget af lokalet til formålet.

Jeg blev meget positivt overrasket over, at se hvordan de reagerer på massagen. Fra at starte med høj puls, verbal kommunikation til mig, delvis urolighed i kroppen og en direkte øjenkontakt, kunne jeg hurtigt se en fysisk forandring hos hvert enkelt barn. Vejtrækningen blev markant langsommere, dybere og roligere, øjenkontakten forsvandt og deres blik blev rettet mod loftet, eller øjnene lukkede i. Den verbale kommunikation ophørte, der kom smil på læben, og enkelte udtrykte et simpelt: "arghh".

Det var en meget nærværende og rar oplevelse, hvor jeg, i den grad, fornemmede at jeg fik opfyldt min målsætning, faktisk af alle børnene. Jeg oplevede ikke et eneste barn, sige fra eller stop. Jeg spurgte ind til, hvordan massagen føltes. Alle udtrykte sig positivt og med begejstring. Flere spurgte endda, om de måtte prøve en gang til, eller om vi kunne gøre det en anden dag igen.

Både de verbale og nonverbale kommunikationer børnene udtrykte, gav mig en stærk indikation af, at også *de* fandt den fysiske berøring nærværende, tryghedsskabende og afstressende. Med denne aktivitet vil jeg mene, jeg fik dannet tættere og gode relationer til hvert enkelt barn der deltog.

Mens massagen stod på, var jeg meget fokuseret på børnenes kropssprog og selve stemningen. Man kan derfor sige, at jeg midt i aktiviteten allerede var i gang med evalueringsprocessen.

Jeg fik også samme dag tid til at skrive og reflektere over aktiviteten. Jeg valgte at gennemfører aktiviteten uden øvrige ansatte tilstede, så evaluering er kun reflekterer ud fra egne oplevelser og holdninger og uden observationer eller sparring fra f.eks. vejleder.

Hvordan kunne jeg forbedre massageaktiviteten:

- Mindre børnegruppe (en del af børnene kom og gik, mens forløbet stod på). De snakkede til mig eller barnet der fik massage. Det skabte af og til uro og afbrydelser, og herved vil jeg mene en del af hensigterne med massagen blev reduceret.
- Jeg skulle have et ur med mig, så jeg kunne planlægge min tid bedre. Jeg havde til hensigt efterfølgende at samle børnene, for at snakke med dem om oplevelsen, men dette udeblev, da vi blev kaldt op til frokost. Her kunne jeg også på forhånd havde aftalt med K og T, at jeg først kom op, når aktiviteten var helt færdig.
- Bruge afslapningsmusik som muligvis kunne hjælpe f.eks. signalstærke børn eller børn der har koncentrationsbesvær til lettere at få ro i kroppen.
- Evt. have en ansat med, så jeg kunne sikre mig, at mit fokus var 100 % på barnet der blev masseret.
- Jeg må være opmærksom på, at det evt. kan være et krav fra institutionens side, at man skal være 2 ansatte til stede. Her tænker jeg på problemstillinger vedrørende pædofili, og om der f.eks. er forskrevet regler fra institutionens side for at gennemfører en sådan aktivitet. Derfor bør jeg ikke ubekymret udføre massagen.

Hvordan er jeg nået mine videns- og færdighedsmål:

Jeg har deltaget aktivt i alle gøremål; putte sovebørn, bleskift, samlinger med forskellige aktiviteter, lege på legepladsen, turer ud af huset, fødselsdage, måltider, billed- og dagbogsdokumentation til forældre samt rengøring af stue og div. køkkenopgaver.

Da mit fokus har været den gode relation, har jeg ydermere afprøvet aktiviteter som; dialogisk oplæsning, mundtlige fortællinger, kreative dage med maling og pasta-halskæder, forskellige lege-sanglege både ude og indendørs. Jeg har, uden øvrige ansatte, været på turer med små grupper af børn.

Igennem dialog med personalet har jeg spurgt ind til rutiner, regler og pædagogiske holdninger. Jeg har iagttaget og nedskrevet div. situationer, planlagt aktiviteter og brugt vejledningstimer, til at spørge ind til ting, som har undret mig.

Jeg har læst Museredens kost- hygiejne, og sukkerpolitik, læreplaner, virksomhedsplan, børnemiljøvurdering, deres månedsplaner samt årshjul.

Jeg er blevet præsenteret for TRAS-skemaer og fået viden om, hvordan man bruger dette. Jeg har fået udleveret og læst papirer, der beskriver, hvad børn gerne skal have af kompetencer fra 0-7 år. Jeg har læst samtaleark der bruges ved forældresamtaler. Disse bruges for håndgribeligt, at kunne gennemføre en reflekteret dialog med forældrene og som giver et billede, af hvor personalet ser hvor barnet er rent udviklingsmæssigt.

Og så har jeg, naturligvis, planlagt, beskrevet, gennemført og evalueret massagenaktiviteten.

Atmosfærer:

Med det samme jeg kom ind i Musereden, oplevede jeg en rar, respektfuld og åben atmosfære. Personalet er smilende, imødekomne, og humoristiske. De bekymrer sig om hinanden og huset. Jeg mærker en ægte interesse for at fastholde/skabe en institution, der for alle er rar at være færdes i. Pædagogikken er struktureret og anerkendende og det fornemmes hurtigt. Struktur og genkendelighed skaber tryghed for både store og små, og det er tydeligt at her arbejdes med disse begreber. Der arbejdes muligvis forskelligt på stuerne med den anerkendende pædagogik, men jeg fornemmer alligevel "en røde tråd" og det er positivt.

Her i huset gør man sig tanker om, at alle skal have det godt. Personalet påskønnes og bl.a. noterer jeg små skilte rundt omkring:

KÆRE PERSONALE
TAK FORDI I ER SÅ
GODE TIL AT GØRE
MUSEREDEN
TIL NOGET SPECIELT

Og en dag læser jeg dette i personalebogen (skrevet af deres leder):

1/10-14
Kære alle

På trods af udfordringer af alle slags, formår I at få alt til at fungere. Her summer af nærvær, liv, nye børn og forældre, ny stue, glæde, aktivitet, fordybelse, ro og selvfølgelig også larm 😊

Det er fantastisk... Jeg er stolt af hver og en af jer! Tak for det I giver til hinanden, børn, forældre og mig.

Vi kan klare det hele og det er på grund af jer. **DET ER IKKE EN GANG LØGN!** JL.

TAK Amanda :ics
Kristina TJ
DS

Wow 😊
Da nå grund af dig, Kristina Lene

Små detaljer der har så stor betydning og som muligvis gør hele forskellen. Her udvises en generel accept og forståelse for menneskesynet og dets forskellighed. Jeg mærker også en personalegruppe, der bruger forældrene som samarbejds- og sparringspartnere, naturligvis med børnene som fælles fokus. Jeg har mødt mange forældre, der har udvist en imødekommenhed, jeg sjældent har set før. Hvis jeg ikke selv kom dem i forkøbet, tog de kontakt til mig, præsenterede sig og sagde velkommen. Forældrene har, over for mig flere gange udtrykt deres glæde ved at have deres børn i denne børnehave. Det er rart at høre i en tid, hvor nedskæringer på området i den grad gør sig gældende.

Musereden er en institution med en utrolig god og varm atmosfære, som af samme årsag har givet mig flere refleksioner. Hvordan formår *denne* institution at være så nærværende, at udtrykke glæde, at arbejde anerkendende med børnene? Hvad gør at man *her*, stadig har dette overskud? Er det godt og tæt samarbejde med forældre? Er det fordi Musereden er blevet privatiseret? Er det strukturen? Er det personalesammensætningen? Er det fordi huset *ikke* er så stort? Er det deres forholdsvis nye leder? Jeg gør mig *mange* tanker om hvorfor.

Musereden virker meget homogen og med ressourcestærke ansatte. På trods af at børnehaven, som andre institutioner, *også* er ramt af nedskæringer, formår man alligevel her at give børnene masser af stimuli, tryghed, nærvær og udfordringer. *Det* synes jeg er bemærkelsesværdigt, tankevækkende og rigtig dejligt.

Men vigtigst af alt oplevede jeg en børnegruppe, der også havde gode relationer til både hinanden og "deres" voksne. Børnene bruger de voksne, når de har behov, og de *vil* gerne de voksne og hinanden. Børnene virker trygge; det ses i deres kropssprog og gennem dialog, at de føler sig accepteret og værdisat, hvilke jeg finder enorm livsbekræftende.

At observere denne *ægte* interesse og det nærvær de ansatte udviser omkring deres arbejde, og de mennesker som kommer og går i Musereden, er beundringsværdigt og lærerigt. De har formået at skabe en kultur, der tydeligt bærer præg af de værdigrundlag, de nu også har valgt og beskrevet i deres virksomhedsplan. Det er ej kun på "papiret" der tænkes omsorg, rummelighed, inklusion og nærvær. Her agerer og arbejdes der faktisk også ud fra disse begreber.

I pædagogisk praksis er det i dag næsten blevet en fælles diskurs af arbejde med anerkendelse, men bliver den anerkendende pædagogik så også så implicit anvendt eller bliver det blot ved de skrevne ord på daginstitutionernes hjemmeside? Musereden er flot eksempel på, at her evner de, at *handle* ud fra deres værdigrundlag. Det er fantastisk at observere, og jeg er ikke i tvivl om, at *dét* er med til at opretholde den trygge, tillidsfulde og rare atmosfære som huset emmer af.

Konklusion/opsamling og vurdering af egne læreprocesser:

Jeg har haft et rigtig godt, men desværre kort praktikophold i Musereden. Som bekendt var jeg de første 2 uger i en anden institution. Men da dette sted mente, de alligevel ikke have overskud og ressourcer til at være mit praktiksted, blev jeg rykket.

Jeg finder det rigtig undrende, at denne *første* praktik er kortet ned til blot 7 uger. Dels fordi ting som dette kan ske, og dels fordi man får al for kort til fordybelser af enhver art. Dertil kommer, hvis der opstår sygdom eller vejleder har ferie eller lignende, så skal der ikke ret meget til, førend det for alvor kan blive tidspresset at falde til eller nå de krav, der stilles fra uddannelsesstedet. Både sygdom, ferie og et skift har været en del af mit praktikophold. Jeg har bare været så heldig, at komme til et hus, hvor der var så stor rummelighed, forståelse og åbenhed, så det gjorde mine mål lettere at gennemfører.

Var jeg blevet i den første institution, er jeg overbevist om at min opgave havde været præget af mange frustrationer. Mine første 2 uger var enormt ubrugelige, jeg var virkelig på bar bund ift. min opgave med portfolio og var trist, vred og irriteret.

Efter første dag i Musereden, var jeg så glad, lettet og også chokeret, at jeg nærmest fik en åbenbaring. Jeg kørte derfra og pludselig havde jeg masser af idéer til opgaven. *Dét* fortæller mig noget om, hvor vigtigt det er, at jeg befinder mig et sted, hvor jeg trives, hvis jeg gerne vil udvikle mig eller være modtagelig for læring.

For mange børn er jeg sikker på, dette også gør sig gældende. Berit Bae mener bl.a. at har man en god relation til barnet og kan man se barnet trives og er i balance, er der stort potentiale for læring og udvikling vil finde sted. Omvendt kan utryghed og en dårlig relation blokeret eller reducerer barnets udviklings- og læringsproces. Jeg erfarede dette på egen krop, og kunne også se en

kæmpe forskel på børnegruppen i Musereden og i Elefanten, hvor den positive forskel klart var udslagsgivende i Musereden.

Samtidig er jeg blevet bekræftet i, hvor vigtigt det er at få sagt de ting, der kan være svære. Det var absolut udfordrende, at gå til lederen på det første sted, og fortælle om mine bekymringer. Men det resulterede jo i, at jeg fik muligheden for at komme i Musereden, og på trods af den korte tid dér, heldigvis fik gennemført mit kompetencemål. Jeg har været åben og glad for mit skifte, og jeg synes, den gode relation mellem børnene og jeg blev dannet hurtigt og forstærket dag for dag. Jeg har bevidst forsøgt at arbejde med den anerkendende pædagogik og brugt Berit Bae som inspirationskilde.

Jeg vil gerne være bedre til at forholde mig kritisk, det har jeg haft svært ved i min praktik. Af natur ser jeg mig selv som en anerkendende "kommende pædagog" og med et menneskesyn, der ligger tæt op af Museredens værdigrundlag. Samtidig skal jeg arbejde hårdt på ikke at falde ind i rollen som medhjælper, men konstant tillade mig selv at være studerende med de muligheder det giver mig.

Jeg har i hele min praktik forsøgt at relatere over *hvorfor* jeg vælger og handler, som jeg gør. Jeg befinder mig i en lærings- og udviklingsproces, som forhåbentlig baner vej for mit fremtidige erhverv som pædagog, og jeg lærer vigtigheden af at relatere og begrunde. Det at *kunne* forholde sig kritisk og reflektere i pædagogisk praksis, kan være en stor udfordring, som studerende, men ikke desto mindre ved jeg også at det er relevant og vigtigt for at forme og udvikle mig. Jeg tænker, at det at kunne begrunde, evaluere og reflekterer ikke bare ift. børnene, men i lige så høj grad ift. sig selv, er med til at opretholde, men også udvikle ens personlige og faglige kompetencer som pædagog. *Dét* at være selvreflekterende, må være en af kerneværdierne inden for pædagogik. Med det for øje, ser jeg frem til min næste praktik, og takker samtidig Musereden og min vejleder, fordi de med så kort varsel tog imod mig, og gav mig nogle lærerige og dejlige uger i deres børnehave.

